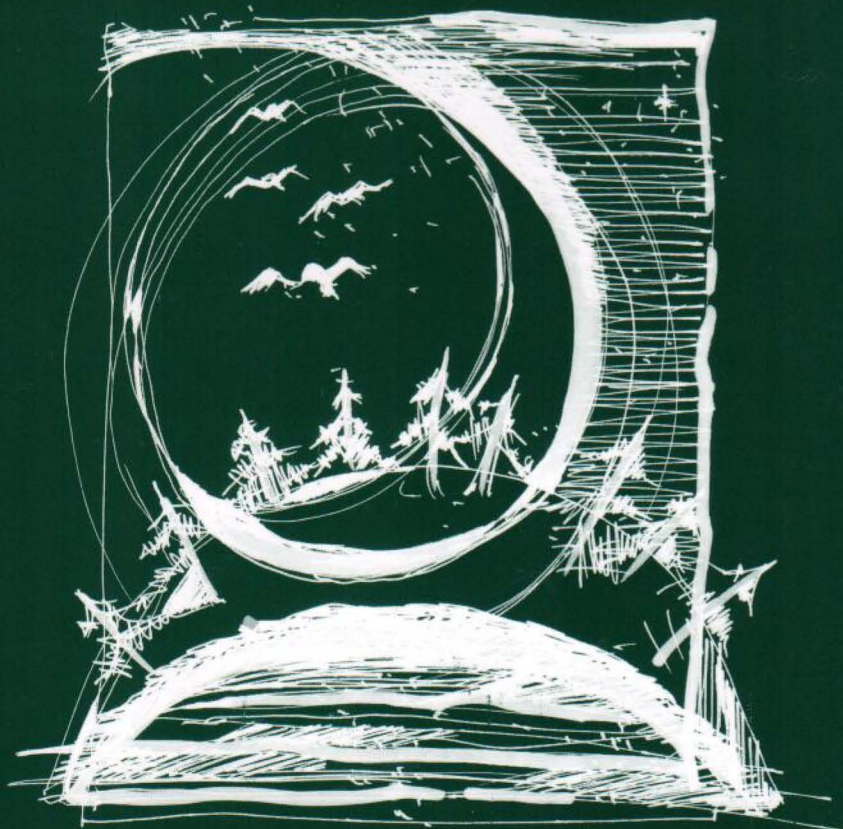

Beke Sándor

TEKINTETEMMEL
MEGFÉSÜLLEK

Versek

Erdélyi Gondolat

Beke Sándor

*Tekintetessel
megfésüllek*

*A borító illusztrációját
Péter Katalin készítette*

*A borítót
Beke Sándor-Olivér tervezte*

Beke Sándor

*Tekintetemmel
megfésüllek*

Versek

*Erdélyi Gondolat Könyvkiadó
Székelyudvarhely 2012*

AZ ERDÉLYI GONDOLAT
SZERKESZTŐBIZOTTSÁGA

BRAUCH MAGDA
CSEKE GÁBOR
CSEKE PÉTER
CSIRE GABRIELLA
FODOR SÁNDOR
GÁBOR DÉNES
JANCSIK PÁL
NAGY PÁL
P. BUZOGÁNY ÁRPÁD
PÉNTEK JÁNOS

© *Beke Sándor, 2012*

ISBN 978-606-534-046-6

*A lantot mítosz
pengeti*

ELÉGIA A HARGITÁHOZ

Hömpölyög, tart lefelé
a völgyben a Küküllő,
mint lassú, áttetsző láva,
szembejön velem
Zete vára alatt,
de a „súgóban” már repül,
s hívogató hangjával köszönt,
mint a havas hírnöke,
mint a szent hegy
örökké daloló tündérleánya.

Mintha itt születtem volna
a fenyves jászlában,
mintha nem is ismernék
más tájat s más világot,
mintha szikár ormodnak
testvére lennék,
gyermeki ámulattal
látogatóban
úgy megyek föl
hozzád vasárnap.

Piros a rét az orbáncfűtől,
„Jézus vére”

mintha folyna,
a szélben libeg, hullámzik
keresztül a dombon.
Olyan a rét, mint egy
hímzett takaró,
amit a természet
sok színes virággal
telerajzolt.

Lám, kiszáradtak
az út menti kerítések.
Porosak,
már lélekbe markolóak
— új színárnyalat ez
a hegyalji palettán.
Testvér, nincs olyan művész
az öreg féltekén,
aki ezt a színt
valaha is kikavarja.

A havasi kaszáló közepén,
a frissen levágott rendek közt,
a mezőn árva szomorúfűzfa
árnyéka andalog.
Mintha megállt
volna az élet:

a fa zöld bőrű ágán
két kasza pihen,
s amint megcsillan,
a Nap fényével incselkedik,
huncutkodik, s pisolyog.

Rozsdabarna boglya tövében
pálinkát szürcsölgetnek
a székely legények,
s közben halkan,
halkan dudorásznak,
mintha kerülnék a munkát,
pedig nem,
a nagy melegben
pihennek szegények,
s szundikálnak.

Fennebb
a tavacska fején
oxigén-gyöngyökből
font koszorú;
ezt lásd meg, vendég,
ki erre jársz,
s elcsodálkozol:
piros pettyes
pisztrángok hasán
ezüstfehéren locsogó.

A vegyeserdők lombjai
egy régi, sötét
kunyhót rejtenek,
zsindelyes a fedele,
mint kis,
mézeskalács-háznak.
De hallom, szívszaggatva
hegedülnek ott —
pitvarában
szomorú tücsök
muzsikál bánatában.

Ahogy haladok
fölfelé az úton,
megszorul a szívem,
s az erdő alá nézek:
úgy tűnik,
mintha még
regélnének ott,
mintha a fenyők alatt
egy konyhaszéken ülve
ezelőtt száz évvel
elaludt volna a század —

Az Ivó-patakhoz közel
játékba merült
gyermek futkorásznak.

Az új filegória mellett,
a kirakott tűzhelyen
füst táncol felfelé,
mozgást látok:
szalonnát sütnek
a serény édesanyák
meg a sürgő-forgó leányok.

Menta- s vadcsombor-legelőn
fürge, hosszú lábú szöcskék
pattannak játékosan
a fénysugárban.
Az éktelen melegben
egy őzike fel-felemeli a fejét,
mikor meglát,
de mintha itt se lennék,
a tücskök dalán
álmélkodik tovább —
ez az ő országa.

A híd alatti
alacsony vízesésben,
a korhadó fagyökér körül
virgonc habléányok
születnek a vízszugárban,
s ahogy világra jönnek,
fátyolt öltenek magukra

s a hullámzó felszínen,
gyorsabban, mint az ár,
fehér ruhában
útra kelnek.

Hátranézek:

fehér lovacska üget felém,
patkója kopog a köves úton,
rajta kieresztett ingben
rövid gyepplőszárat fog
kezében egy apró legényke,
látom, büszkén fogja,
s úgy kaptat felfelé,
mintha ezen a vasárnapi napon
a havas alján
a világ kormányát
tartaná a kezében.

A szőrfű között
zavartalan nyugalommal
piros tehenek legelésznek,
közeledtemre mélán
bámulnak az út felé;
míg a tarka borjú
hirtelen megugorja magát,
talán azért, mert szabad,
vagy talán azért,

mert a színes dongóval
kergetőzik élénken.

Fent az égi ringben
a két hegycsúcs között
összeszólalkoztak,
vitába szállnak,
majd egymásnak esnek
a szürke fellegek.
Isten tudja,
mi leszen most
a nagy duhajkodásból —
rövid zápor zúdul
a havas fejére.

Mindenki tudja,
a felhők haragja
nem tart sokáig,
a felduzzadt csermely
és patak délutánra lefut
a sűrű bokron
s a mély árkokon,
s a remény színeiből
nagy hirtelen
szivárvány-hidat épít az ég
a Hargita fölé —
olyan lesz, mint egy álom.

Az út mellett
fejkendő öregasszony
áll görnyedten, hangtalan,
az ember azt hinné,
bánat sújtotta
s görbíti hátát,
holott a buzogó
víz szavát hallgatva
fehér zománcos vedrébe
ivóvizet csorgat
a forráscső alatt.

Három kocsi halad
az úton felfelé,
messziről jöttek,
mert a kocsi ablakából
kíváncsian nézdelődnek.
Vajon mit csodálnak?
A havas tündéri arcát?
Vagy megérintette
őket is a hegy szelleme,
az elbűvölő idegen
vagy a szülőföld varázsa?

Dél van. A faluban
megszólal a harang,

s hangja a tölcsér-völgyből
a hegy felé száll,
de messze jutva
a sűrű fenyvesnek ütközik,
míg a fából épült
kicsi templomban
a miatyánkot mondják
kórusban az egymáshoz
tartozó emberek.

Közel a házhoz a vörös,
göndör szőrű kutya
somfordál felém.
Megismert,
hogyne ismerne meg!
Amikor ide jövök,
mindig hozzám szegődik,
hűséges barátom ő,
akinek esténként
a Nagy Göncöl alatt
a kis tornácon ülve
oly sokszor mesélek.

Végre itthon vagyok.
Előttem áll moccanatlan
szent hegyünk,

mint egy égisz érő óriás,
a Hargita.
Borzos fenyves-
fejével köszönt,
ahányszor hazajövök.
A szívem elszorul:
mintha mindent
tudna rólam,
s mint tékozló fiút
mindig visszafogad.

A TÉLI HARGITA

Gyolcsszínű lett az óriás,
a hegy,
mély hangú évszak
költözött ide,
a tél, az ismerős,
az izmos évszakvándor,
a nagy hidegben
nem tétovázott sokat:
havasi gyopár-
jégvirágokat karcolt
kis kunyhóm ablakára.

A fenyők
fehér cserepei alatt
csillogó tűlevelű
tincsek között
kézen fogva
muzsikálnak,
s körtáncot járnak
a sűrűn hulldogáló
hópehely-virágok.

A fenyveseket
— a Hargita lantját —

nem ember,
s nem földöntúli lény,
hanem a mítosz pengeti.
Ha legény vagy,
légy legény te is,
vándor,
s gyere, pengesd,
csalogasd ki a Szent Hegy
lelkének indítékait.

Fent,
a magasba szökkenő
gránitsziklán
a csikorgó hidegtől
megrepedt a jég-vakolat,
de néha
a ritkán előbukkanó
Nap simogatja a Hargitát,
s mint láthatatlan szobrász,
süvítő, konok szél
faragja tovább.

Elek apó lett,
mesekönyvet ír
a tél a Hargitán,
s miközben
dermedt kezében

hegyes jégcsappal
rója a mesét,
a hegy vállára
tovább hull a hó,
s én
gyermeki lélekkel,
megszólítom a hegyóriást:

„Csodálkozva nézlek,
hegyem:
mintha ez a havazás
az idők végezetéig
egyre csak faggatna,
meséltetne téged —
látom,
minél vastagabban
takarja be testedet
a hólepel,
annál jobban
melegíti a szívedet.”

Alkonyattájt
fehér fenyők
tincsei között
tétovázik egy ideig
a sötét virágpör színét
öltő Nap,

de hiába tolakodik
fejed fölé, hegyem,
a boszorkány-sötét,
az egyre szaporodó
éji fényben
az idekötődés mágiája
annál jobban marasztal.

Kis kunyhóm ablaka alatt
a kiszivárgó fényben
a hópihék
tündértáncot lejtnek,
én meg
az álom küszöbén
lelkem hajójából
horgonyt vetek
képzeletben,
s leengedem
az óriáshegy gyökereihez.

Ivó, 2010. január 21.

DECEMBERI FENYŐ

Ki az,
ki mindig hűen
ottmarad,
ahol „lábra állt”
s nem megy tovább?

Ki az,
ki soha nem lépi át
a kerítést,
a szülőföldet,
s a távoli határt?

Ki az,
ki sose borul le,
nem alázkodik meg,
s nem hajtja
meg magát?

Ki az,
kinek a fejére tett
ékes koronáját
nem díszíti
aranyba foglalt

drágakő
s ragyogó gyémánt?

Ki az,
kit messziről is felismernek,
mert örökzöld dísze
messziről elárulja
a királyt?

...Előtted állok,
veled beszélgetek,
fenyőm...
Te csak bólogatsz,
s mintha gyermek volnék,
meghallgatsz,
mint egy szülő,
vagy mint egy tanár,
értőn, tisztán látón.

December van,
belepett a hó.
Tekintetemmel megfésüllek,
s hogy ne fázzál
— új évszakot sürgetve —,
képzeletben lerázom
rólad a fehér ruhát,

hátha így
hamarabb tavasz lesz...
Pedig tudom,
hogy ez
csak egy álom,
téli ábrándozás...

Ivó, 2010. január 23.

NÁLATOK, NÁLUNK...

Amikor a Cenk alatt laktam,
a Kolostor utcai
kávézó sarokasztalánál
így fogalmaztam meg
egy töredékben maradt
vers első sorát:
„mert nálatok korábban kel a Nap”,
majd így folytattam
kamasz nosztalgiával:
„hogy fenyők alkonypíri könnyét”,
de nem sírtam,
miért is sírtam volna,
csak a lelki jelenséget
próbáltam szavakba örökíteni,
nevezetesen azt,
hogymint
„ne lássa a pattogó nagyvilág”,
de reggelre már biztosan tudtam,
hogymint nem lesz
semmilyen nyoma
a verssel született sírásnak;
az alvó avar
magába szívja éjjel
a könnymennység egyharmadát,

a másik egyharmadát
felisszák az egerésző baglyok,
s félénk őzikék
szürcsölgetik le
narancssárga nyelvükkel
a fenyők között szétfolyó
áfonyabokrok leveleiről,
az utolsó könnycseppeket pedig
„felszárítja a pirkadat”,
s akkor biztos lesz:
a féken tartott
remény és félelem
lelki jelenségének
bizonyítható nyomát
a pénzéhes világ-
és bulvársajtó
nem fogja szétkürtölni
a nagyvilágnak.
Sőt,
reggel a fenyvesek
harmatáradatában elégtétel
és öröm csillog majd,
és az,
hogy itt minden rendben van,
úgy áll minden,
mint a szekrény fogasán
a benaftalinozott,

s télire elraktározott kabát,
és olyan tetszetős minden,
mint az a ritka szép
limuzin az óvárosban,
amit körülvett és csodált
a sok kisgyermek
a régi macskaköves utcán...

Igen, nálatok...

Nálunk...

ISTEN

Szitkozódtam, káromkodtam,
hibás volt minden,
az asztal, a szék, a kályha,
a számítógép, a faliszőnyeg,
az ablak, a kép,
a lyuk a falon,
az ajtófélfában a repedés,
s kint a megfagyott járda;
rajtam kívül minden
és mindenki hibás volt.

Éreztem,
egyszer valaki belépett
a szobámba, leült mellém,
s a láthatatlan arca
rámszegezte
nyugodt tekintetét.
Nem akart szólni,
megdorgálni sem akart engem.
Némán,
sokáig nézett türelmesen...

És egyszercsak megéreztem,
hogy a sok kicsinyesség,

fölösleges dac és méreg,
a hétköznapi gyarlóságok
ingoványában
nem hagy elveszni.

Magához ölel,
s fölemel az Isten.

AZ ÉN MIATYÁNKOM

Az ágy szélén ülök
s mondom:
„Mi Atyánk,
aki a mennyekben vagy”,
hol fent
a Mount Everesten,
az égi Csomolungmán,
a mennyország kupoláján,
csillag-cserepek résein át
fürkészel szerteszt,
s akkor,
amikor nem is gondoljuk,
csillagképek között sétálsz
foszforeszkáló
sétapálcáddal esténként,
hol lent,
az égő Nap alatt,
a harmadik bolygó
göröngyös,
színpompás padlóján,
a homályos
elmék birtokán,
ember-birodalmakon
szemlélődsz

tétlenkedve látszón,
s mégis,
gondterhelten,
teljes odaadással
keresgélisz valamit
a sok millió lélek
kosarában.

Olyan vagy,
mint egy halhatatlan
tudós
a világegyetem
dolgozószobájában,
aki mindig kutat
és tanulmányoz valamit,
de én tudom,
Te az arcodat
keresed az emberben,
s keresteted
Magadat velünk,
emberekkel.

Ha elfáradsz,
a lelkek szürke
romjai között leülsz,
pihenőt tartani.
„Mi Atyánk,

aki a mennyekben vagy”,
Mi Atyánk
itt a Földön,
s a lila világtereken,
hol vagy most,
mindenütt vagy?
Kereslek,
de nem talállak.
Bújócskázol velem?

Te vagy
az emberben
a mindig hiányzó,
s a mindig jelen levő
örök elem,
mindig ott,
ahol nem várnak,
mindig ott,
ahol hívnak,
mindig ott,
ahol nem ismernek
és megtagadnak,
mindig ott,
ahol eltitkolnak
vagy takargatnak.

Miért vagy itt,
Istenem?
Miért nem tűnsz el,
ha azt mondják:
„nincs isten”,
„nem vagy fontos”
és „nincs szükség reád”,
miért vagy egyszerre
itt is és ott is,
a földön, az égen,
a mindenségben?

Bajban elgondolkodik
az ember,
mintha
forró kövön ülne,
kucorodik-töpörődik,
fáj a karja,
feje, lába
és összekulcsolja két kezét,
a kezét,
amivel pofozott
és lekenyerezett,
a kezét,
amivel a Bibliára
hamisan esküdött,

amivel
szent ígéreteket tett,
s közben szájával
az igaz ellen szólt,
s nevetett.
Fázva és égve
a forró kövön,
szégyene parazsán
tétovázik,
kimondja bátran:
„Szenteltessék meg a Te neved”,
Te mennyország-matuzsálem,
kozmosz-karmester,
égi pásztor,
bölcs és lélekbe látó
barát,
ó, végső menedék,
neved szenteltessék,
s jöjjön,
„Jöjjön el a Te országod!”

Az ország a tiéd
odafent,
az átlátszó légies,
a tiszta, a szép,
a lilakék,
a sejtelmes égi.

Olyan legyen
az ember lelke is,
áttetsző kristály,
csillag-gyöngysorokkal
ékes!

Legyen meleg
és finom,
mint idelent
a sivatagi üveghomok,
és legyen mély,
mint a tó,
melynek krátere
ismeretlen
és olyan tág,
hogy a föld
másik végéig érjen.

„Jöjjön el a Te országod”
a zölden,
a barnán,
és sötétkéken
forgó Földön,
és szívéből
észlelje rajta az ember
a világtörténet
kezdő pillanatát,
a hat nap alatti

gyors teremtést,
érezze s lássa
a mindenfajta
szülemény-csodát,
fogja fel s élje át
az időt
s teret pörgető
alkotást,
a világtörténet
minden percét,
a rég eltűnt
ember-katonát,
a fejlődés varázsát,
minden átalakulás
szomorú és boldog
pillanatát,
az utat,
a fát,
az árkot,
a pocsolyát,
a kerti tó vizét
az új ház előtt,
a várat a dombon,
hegyoldalban
a keringő emlékeket
a temető fölött,
a rommá lett múltakra

épült hangyabolyt,
a világvárosok
aranyragyogását,
a kisváros fényeit,
a falu csendjét
s a nyugalmas tanyát.

A vizet,
tengert, folyót, patakot,
és ami körülvesz,
a ritka,
értékes levegőt
a legnagyobb csúcson
a tengerszint felett,
a játszóteret,
a hinta-palintát
a gyümölcsfák között,
a kertet,
az erdőt,
a pusztát,
s a jégország
izzó fehérségét.

„Legyen meg a Te akaratod,
amint a mennyben,
úgy a földön is,”
s az akarat
legyen mindörökké

a Tiéd,
mert érezzük
a megbomlott harmóniát:
amint az emberi lelket
láthatatlan,
gonosz idegenség
szállta meg,
s az észnek
egy földközeli
testbe öltözött
őrült szellem
mondja tollba
az emberveszejtő utat:
a Rossz fejedelme,
az irgalmatlan Sátán,
vagy talán
maga a
Démonkirály.

„Legyen meg a Te akaratod”
a világegyetemben,
ahol már
régóta rend van,
megszokott helyükön
állnak őrtek
a csillag-katonák,
akik nem hajladoznak,

csak fényüket küldik
Feléd,
és kórusban zengik:
„Miatyánk”.

„Mindennapi kenyerünket
add meg nekünk ma”,
szórd a fényt,
örködj
a termés fölött,
vigyázd
az éltető aranymagot,
a hullámzó kalászt,
s akinek több terem
a földjén,
adj annak
adakozó lelket,
s vidd be
a szegények kapuján.

„És bocsásd meg
vétkünket”,
a bűnkamrákban
felgyűlt
titkos arzenál
ajtájára tégy
bűvös lakatot,

hogy ne tudja azt
kinyitni senki se.
A köveket
vedd le a szívről,
hogy szívünk
doboghasson nyíltan,
szépen, szabadon.
A kő súlyától
mentesítsd a vállat,
hogy ne érezze,
s ne ismétlje mindig
az ember:
„Ezt a terhet
vajon még mindig
és meddig
kell hordoznom?”
A szemellenzőt is
vedd le
szemeinkről,
hogy tisztán lássunk,
s elnyomhassuk
a lélek mélyén kussoló,
kegyetlen fenevadat.

Köszönjük,
Uram,
a bocsánatot,

a szabadságot,
a megtisztulást,
„miképpen mi is
megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek” —
tisztává tett
a beszélgetés Veled,
a gyógyító hitvarázs.

„És ne vígy minket
kísértésbe”,
hálójában vergődtünk
eleget, sokat,
nehéz volt ellenállni
a rabbá
alázó csábításnak,
de ez az ima
útját állta
a rossz szándéknak
és jó útra terelte
emberi akaratunk.

Azért még
felfohászokodom:
„de szabadíts meg a gonosztól!”
És hadd,
hogy a sötétől eltávolodva

reggel
gyermekszívvvel
ébredjek,
s tiszta legyen
minden tettem,
szándékom
és gondolatom.

Ámen.

A csend hídján

A CSEND HÍDJÁN

A csend hídjára
leszállt a fülemüle,
s ott megült,
majd lenge
szél kerekedett,
jött utána,
egy virágszirmot
hozott magával.

A madár
megtörte a csendet,
madárnyelven
beszélni kezdett
a sziromhoz,
de a szirom,
ahogy leszállt,
hallgatott moccanatlanul.

Gömbölyű volt
a teste,
mint egy hold-tányér,
olyan volt,
de inkább
egy felfordult, kerek,

mozdulatlan
piros bogárhoz
hasonlított.

A csend hídja felé
emberek közeledtek.
A fülemüle elszállt,
a szírom lehullt
a mélybe.
Perc múltán
a csend hídja eltűnt,
mert megérkeztek
a férfiak,
akik idejöttek.

Vadászok voltak,
s megálltak a régi
híd helyén.
Az énekesmadarat
keresték,
de a fülemüle,
csőrében a virágszírommal,
átrepült a vízesés fölött
a szivárványos
égi fényesőben.

A SZÍNÉSZ HALÁLA

Zsong a nézőtér.

Kezdődik az előadás.

Tapsolnak.

A színész elkésett az előadásról.

(2007)

TUDÓSÍTÁS

A verseket én írom,
de a versekben,
a gyengébbek kedvéért megjegyzem,
nem mindig magamat írom:
a megnyilatkozás kedvéért
szóhoz juttatom
azokat az embereket is,
akiket nem ismerek,
akiket sohasem láttam,
akikkel sohasem találkoztam.
Nos, a verseimben
— a szókimondás kedvéért —
időnként ezek az emberek is
szóhoz jutnak,
hadd mondják el ők is
megörökítésre érdemes
életérzéseiket, gondolataikat.

Lehetséges,
hogy ez egy telepatikus tolmácsolás?

ELMOSOLYOGTAM MAGAM

Pályakezdő középiskolás koromban
egy verseskötetben
ismert költő verseit olvastam,
s nem értettem meg azt,
hogymégis
hogyan jelenhetett meg
ez a kötet?

A sorok között
alig sziporkázik
egy kicsi értelem,
csak egy vízszintesen szakadozó
gondolatmenet botladozik,
s egy erőszakos szellemi törtetés,
valami nagyon nagyot
mondani akarás —
egy lyukas ladik a tavon.
— Hát én is tudnék ilyent írni!
— mondtam magamban,
és félretettem a könyvet
könyvtáram azon kategóriájú
kiadványai közé,
melyeket ritkábban veszek elé.

Most,
hogy annyi év után
átrendeztem a könyvtáramat
és ismét kezembe került a könyv,
eszembe jutott a versek
ürességet keltő,
semmitmondó üzenete.
De ekkor már tudtam,
mit tegyek:
hamar megnéztem,
ki szerkesztette
azt az ominózus könyvet,
s amikor megláttam,
elmosolyogtam magam
és végérvényesen megnyugodtam —

KITALÁLTALAK

M
EGSZÜ
LETTÉL... MI
LYEN KÜLÖNÖS
LEHET NE
KED:
É
DES
ANYÁD ÉPP
A KÉPZELT...

ÁLLOMÁS

R
o z s
d á s s z
ö g e s d r ó
t o n
h a r m a t c s e p p.

FEJÜNK FÖLÖTT AZ ÓCEÁN

Ha egyszerre lehullna mind,
ellepné az egész földet.

De látod,
nem hullámszik ott fent,
csak fehéres szürkén lebeg,
rétegesen és gomolyosan
a fejünk fölötti égi óceán.

ÖTLET

Nem biztos,
hogy ugyanabban az időben
én vagyok az első a világon,
aki kigondoltalak, de a lényeg az,
hogy te vagy a fejlődés fogaskerekén
a következő fog. Eszméletlen szigorral
és pontossággal forgatja az időóriás
ezt a kereket, ezért én beléd
kapaszkodom. Utánam mások
is jönnek

l

i

b

a

s

o

r

b

a

n

—

Így haladunk.

ÍRÓESZKÖZ

A
ma
dár
m íg
átre pült
a kert fölött
rep deső
szárn yából
a sé táló
költő elé egy
tollat hul latott
a földre. — Vedd
fel mu nka-
eszkö zödet,
bará tom,
sut-
tog-
ta
fü-
lé-
be
az
Is-
t
e
n.

GYERTYALÁNG

Zs

í

ros

kanó

con

sistereg,
s égető piros
lánggal lobog,
mint betelje-
sületlen álom.

Míg ég,
viaszába önti
a lelkek
óhaját,
hogy forró
csonkján
minden
lélek
megnyug-
vást
talál-
jon.

KARÁCSONY

N
e m
decem-
beri divat-
bemutó ez, s
nem is egy próba,
amint a szabónő felpró-
bálja szimmetrikus testére
a ragyogó díszekből készült
ünnepi ruhát. Ez a szeretet fája
karácsony éjszakán, amit nem a
szabónő, hanem a te angyalaid öltöz-
tetnek fel a szeretet ünnepén otthoni
jászlad közepébe, hogy melegítse a szí-
vedet, és segítsen, hogy ismét
visszaköltözzön
be
lé
a szeretet.

SZALADGÁLÁS

S
OKSZ
OR,
mint
egy csintalan
kis-
gyerek,
az
em ber
in gy
en sza
lad gál
a sze
rete tért.

AZ ÉJJELI LÁMPA

Ha
felkapcsolom
s ragyogni kezd a fény
é e,
tudom,
a régi
hamvas arcodat
villantja
elém
a lázban égő
féktelen
emlékezet.

MINTHA...

A szer elem
és a szetretet
olya nok,
mint ha
édestest vérek
lenné nek.
Ők nem
ismer nek
társa dalmi
kategóriákat.

(2007)

A KIRAKATRENDEZŐ NÉNI

— Ni,
az a néni,
akit most épp ka-
ron f**O**gott az a k**Ó**cos
fejű bácsi a parkban, a teg-
nap délelőt **T** **T**öklámpással
díszített a központban
az edé**NY**es kira-
katban!

TARTALOM

A LANTOT MÍTOSZ PENGETI

ELÉGIA A HARGITÁHOZ 7

A TÉLI HARGITA 17

DECEMBERI FENYŐ 21

NÁLATOK, NÁLUNK... 24

ISTEN 27

AZ ÉN MIATYÁNKOM 29

A CSEND HÍDJÁN

A CSEND HÍDJÁN 45

A SZÍNÉSZ HALÁLA 47

TUDÓSÍTÁS 48

ELMOSOLYOGTAM MAGAM 49

KITALÁLTALAK 51

ÁLLOMÁS 52

FEJÜNK FÖLÖTT AZ ÓCEÁN 53

ÖTLET 54

ÍRÓESZKÖZ 55

GYERTYALÁNG 56

KARÁCSONY 57

SZALADGÁLÁS 58

AZ ÉJJELI LÁMPA 59

MINTHA... 60

A KIRAKATRENDEZŐ NÉNI 61

MELEGÍTÉS 62

ERDÉLYI GONDOLAT KÖNYVKIADÓ

A könyv szerkesztője: P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

Nyomdai előkészítés:

Erdélyi Gondolat Könyvkiadó

A szerkesztőség postacíme:

535600 Székelyudvarhely, Tamási Áron u. 87

Telefon/fax: 00-40-266-212703

E-mail: egondolat@yahoo.com; egk@freemail.hu

ISBN 978-606-534-046-6

www.erdelyigondolat.ro

Készült az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó Nyomdájában,
Székelyudvarhelyen